

J.L. SCHOOLLAND

NANS V.S.L.

Dappere.
Dries

J. L. SCHOOLLAND

DAPPERE DRIES

Tekeningen van Nans van Leeuwen

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

1. POES HEEFT EEN KLEINTJE

„Dries,” roept vader. „Dries.”

„Ja, vader?”

„Kom eens kijken.”

Op zijn klompen kleppert Dries het tuinpad af. Naar vader toe. Vader staat bij de open schuurdeur. Hij legt zijn vinger op de mond. „Ssst. Niet zo druk.”

Nieuwsgierig volgt Dries vader in de schuur.

„Kijk eens,” zegt vader zacht. Hij wijst naar een donkere hoek. Daar staat een mand. In die mand. . . .

Och! Poes heeft een kleintje. Wat leuk. Eéntje maar. Eén lief, klein poesje! Dries ligt al op zijn knieën.

„Niet aankomen, hoor,” waarschuwt vader.

Poes ligt stil in haar mand. Dicht tegen haar aan ligt iets zwarts. De oogjes van dat kleine, zwarte hoopje zijn dicht.

„Houdt u het, vader?”

Vader knikt.

„Mag het van mij zijn? Mag ik het hebben?”

„Als je er goed voor zorgt,” is vaders antwoord.

Dat belooft Dries graag.

„Maar voorlopig het beestje met rust laten,” zegt vader. „Dat is goed voor het kind. En ook voor de moeder.”

„Ik noem het Moortje.” zegt Dries blij. „Het is helemaal zwart. Vindt u dat wel een goede naam?”

„Je had geen mooiere kunnen bedenken,” meent vader.

Daar is Dries blij om.

„Ga nu maar weer de schuur uit, Dries. Rust is goed voor de poesefamilie.”

Dries draaft naar zijn zusje. Dientje staat bij het rozenveld.

„Ik mag het poesje hebben,” juicht Dries. „Het is van mij. En ik noem het Moortje.”

Dat vindt Dientje best. Ze weet, dat zij net zo vaak met het poesje zal mogen spelen als ze wil. Want het speelgoed en het lekkers, dat ze krijgen, delen ze altijd trouw met elkaar.

2. VERSTOPPERTJE SPELEN

Om het huis van Dientje en Dries is een grote tuin. Er staan veel bloemen in. En grote, glazen kassen. Dat zijn broeikassen. Daar worden mooie planten en bloemen in gekweekt. Vader is bloemist.

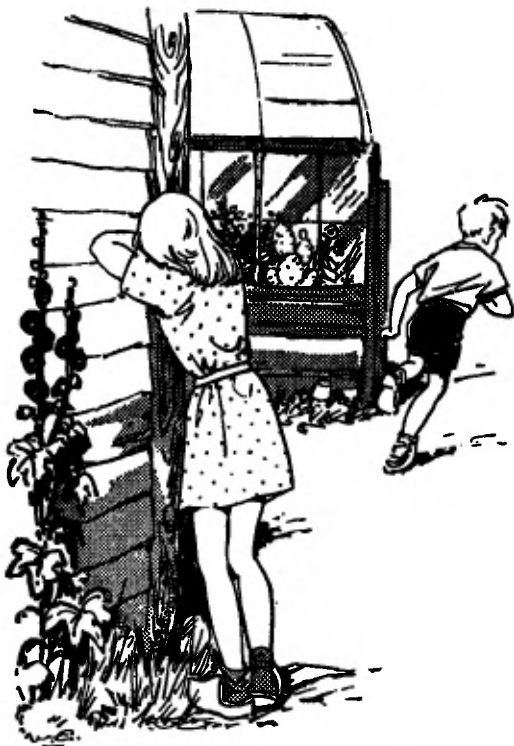
In die tuin kun je heerlijk spelen. En Dientje weet altijd van die leuke spelletjes! Zij is de oudste. Zij houdt veel van haar broertje.

„Spelen, Dries?” vraagt ze.

„Wat?”

Dientje weet al iets.

Samen lopen ze, hand aan hand, over het brede tuinpad. Achteruit. Hard. Nog harder. Rennen maar. Dries giert het uit.

Au. Bom. Daar ligt hij. En Dientje rolt ook in het zand. Ze schaterlachen van pret om die malle buiteling.

„Nog eens,” roept Dries.

„Nee. Nu verstoppertje,” zegt Dientje. „Ik ben ’em. Ik tel tot honderd.”

Ze gaat met haar gezicht tegen de muur van de schuur staan. Stijf knijpt ze haar ogen dicht.

„Tien, twintig, dertig, veertig,” klinkt het. O, wat telt die Dientje vlug.

Dries vliegt de tuin door. Waar moet hij zich verstoppen? Achter de kruiwagen? Tussen de struiken? Nee, dat is te dichtbij.

Achter de verste broeikas dan? Die kleine?

Ja, dat is een mooie plek. Gauw. Gauw.

„Tachtig, negentig, honderd. Ik ko-o-m!”

Dries zit doodstil. „Dientje vindt me vast niet,” denkt hij. En hij lacht zacht. Waar loopt ze nu? Hoort hij al wat? Nee, hij hoort niets. Zoekt ze hem niet? Waar is ze toch?

Heel voorzichtig gluurt Dries om een hoekje van de broeikas.

„Gezien,” schaterlacht Dientje.

Dries schrikt. Hij heeft zijn zusje niet gehoord. En toch staat ze vlak bij hem. Hoe kan dat?

O. Ze heeft haar klompjes uitgetrokken. En zo is ze dichterbij geslopen.

„Nu ben jij ’em,” lacht Dientje.

Maar vader roept: „Kom ook eens ruiken, kinderen.”

3. VADER VERTELT

Vader staat tussen de rozen. Hij haalt diep adem.

„Ruik ook eens, kinderen,” zegt vader. „Wat een heerlijke geur, hè?”

De kinderen halen hun neuzen op. De rozen ruiken verrukkelijk. Er zijn gele. En roze. Ook prachtige donkerrode. Die hebben blaadjes als van het duurste fluweel. Dientje moet er even langs strijken met haar vinger.

„Mooi,” zegt ze. „En zo zacht.”

„Au,” roept plotseling Dries. Hij kijkt naar zijn knie. Een druppel bloed komt te voorschijn.

„Geen roos zonder doornen,” zegt vader. „Die stekels zijn de

wapens van de roos. Ze beschermen haar. Tegen verschillende vijanden. Ik blijf er ook met mijn handen af. Als ik ze pluk, gebruik ik daarvoor een schaar. En de dieren wagen zich ook niet aan de gewapende planten,” gaat vader voort. „Kennen jullie nog meer planten met dergelijke wapens?”

Dientje en Dries moeten even denken.

Dan roept Dientje: „Bramen, vader.”

En Dries roept: „Brandnetels!”

„Juist,” zegt vader. „Die brandnetel kan erg prikken. Hij prikt met een stekelvormig haartje. Dat haartje heeft aan het eind een blaasje met mierzuur. Stoot je nu tegen het blaasje, dan gaat het stuk. De punt van dat haartje dringt in je huid. En daar komt dan het gif in. Dat gaat prikkelen. En je huid wordt rood.”

„’t Doet reuze pijn,” zegt Dries.

„Ja,” knikt vader, „blijf maar uit de buurt van de brandnetels. En de dieren die planten eten, houden ook niet van die stekels en doornen. Dat merk je wel als je in een weiland loopt. Het gras wordt lekker opgepeuzeld. Maar de distels die er groeien, worden niet aangeraakt.

„En toch,” zegt vader, „ken ik één diersoort, dat gráág brandnetels eet.”

Dries en Dientje kijken vader ongelovig aan.

„Geloof je me niet?” lacht vader. „Nou, luister maar. Je kent wel een kalkoen, hè?”

„Ja, vader, bij boer Eggink hebben ze pas kleintjes,” roept Dries.

„Die kalkoenen houden veel van brandnetels. Vooral de jonge kalkoenen groeien er uitstekend van. Ik heb wel eens gelezen dat ze er haast niet buiten kunnen. Die jonge dieren vinden de brandnetels een grote lekkernij. En er zit nog wel zulk pijnlijk mierzuur in. Maar daar hebben zij geen last van. Zij vinden het lekker. . . . *Ik heb liever pannekoeken,*” zegt vader.

„Eten,” roept een stem. „Vader, Dientje, Dries, eten!”

Als ze bij de keuken komen, ruiken ze. . . . pannekoeken.

„Pannekoeken,” roept Dries. „Wist u dat, vader? Hoe wist u dat dan?”

Vader lacht. „Dat heeft mijn neus me verteld.”

„Lekker,” denkt Dries, „pannekoeken.”

Dientje staat al in de keuken. Gauw gaat ze haar handen wassen. Pannekoeken met bruine suiker vindt zij zo lekker.

Maar Dries heeft liever pannekoeken met stroop. Staat er ook stroop op tafel?

Ja, hoor. Naast elkaar staan de gele stroopkan en het witte suikerpotje. En op elk bord ligt al een warme pannekoek.

4. BOODSCHAPPEN DOEN

De maaltijd is afgelopen. Vader heeft uit de bijbel gelezen. En hardop gedankt voor de genoten spijze.

Moeder zegt: „Dientje, wil jij voor mij de boodschappen gaan halen? Bij de kruidenier moet je zijn. Bij de bakker. En de slager. Hier is het briefje.”

„Goed, moeder.”

Vader zegt: „En Dries moet voor mij een boodschap doen.”

„Bloemen wegbrengen, vader?” vraagt Dries vlug. Dat doet hij graag. Want vaak krijgt hij iets van de mensen, bij wie hij bloemen of planten bezorgt. Een stuiver. Of een dubbeltje. Dat geld doet Dries trouw in zijn spaarpot. Want hij spaart. Voor een . . . fiets. En een fiets is duur.

„Ja,” zegt vader. „Bij mevrouw van de dokter. Mevrouw belde voor het eten op. Ze wil een groot boeket rozen hebben. Ga maar mee naar de tuin. Ik heb de rozenschaar al. Kom maar helpen.”

Dries kijkt eens naar zijn knie. Liever ging hij niet mee naar die stekelige prikbloemen.

Vader knipt heel voorzichtig de rozen er af. Dries mag ze, één voor één, op de oude bank leggen.

Vader maakt een mooi boeket.

„Rozen geven door geur en kleur blijdschap,” peinst vader. „Ze vermooien het leven! Of ze nu in een vaas staan, of in een perk. Ze fleuren de hele omgeving op.

En... ze geven de mensen ook brood. Want door de olie die er inzit, wordt veel geld verdiend.

Wonderlijk is het in de schepping. Wonderlijk en mooi en heel doelmatig.”

Zo, het boeket is groot genoeg.

Nu nog een takje groen ertussen. Dat staat feestelijk.

Het is een pronkstuk, vindt vader. En hij kijkt er een beetje trots naar. Dan pakt vader de bloemenschat zorgvuldig in.

„Hier, jongen. Goed vasthouden. En voorzichtig zijn. Kloppen aan de keukendeur. Je hoeft niet op geld te wachten. Beleefd zijn, hoor.”

„Ja, vader.”

„Goede reis,” wenst vader. Daar moet Dries om lachen.

Met bei zijn handen houdt hij de rozen vast.

Is Dientje er nog?

Daar komt ze juist de hoek van het huis om. Ze draagt een grote mand. Voor de boodschappen. Want 's zaterdags heeft moeder altijd veel nodig. Wel een mand vol.

Dan gaan ze samen op stap.

5. KRIJGERTJE SPELEN

Dries staat voor de keukendeur van het doktershuis. Zacht klopt hij aan.

Maartje het dienstmeisje doet open. „O, de bloemen,” zegt ze.

„Dank je wel.”

Ze steekt even haar neus in de rozen. En snuift diep de geur op.

„Wat lekker,” zegt ze vrolijk.

„Hier, bloemist, een balletje. Voor de moeite.”

Dries krijgt twee bruine ballen.

„Dank je wel.”

Eén gaat er dadelijk in zijn mond. De andere stopt hij in zijn broekzak. Voor Dientje.

De keukendeur gaat open. Mevrouw van de dokter stapt de keuken in.

„O, wat een prachtig boeket,” roept ze opgetogen. „Dat heeft je vader mooi gedaan, hoor.”

Dries krijgt een kleur. Hij is trots op zijn vader. En blij dat mevrouw dit zegt. Mevrouw steekt ook al haar neus in de bloemen. „Heerlijk,” zegt ze. „Wat een heerlijke geur.” En met haar neus nog boven de bloemen, zegt ze:

„Roosje, roosje, heerlijk schoon,
Van de bloemen span jij de kroon.
Bloeiend, gloeiend, overvloeiend
Van de rijke geurenschat
Die jouw gouden hart bevat.

Dat leren jullie niet op school hé?” lacht mevrouw.

Maartje ziet haar mevrouw lachend aan.

Dries kijkt een beetje verwonderd. Een mevrouw die een versje opzegt! Dat doet alleen de juf van school.

Mevrouw pakt iets uit de la.

„Alsjeblieft,” zegt ze, nog lachend. „Voor het brengen.” Ze heeft pret om het jongetje met zijn verwonderde, blauwe ogen.

Een reep! Een hele reep! Dries krijgt een kleur van blijdschap. Zijn ogen stralen. Gauw gaat ook de reep in zijn broekzak. Bij de bruine bal.

Verlegen zegt hij: „Dank u wel, mevrouw.”

De keukendeur gaat weer dicht. En Dries draait zich om. Er klinken voetstappen op het grindpad in de tuin.

„Ha, Dries,” roept een jongensstem.

O, 't is Lodewijk van de dokter.

„Ha, Lodewijk.”

„Ga je mee spelen?” vraagt Lodewijk.

„Goed. Wat?”

„Krijgertje.”

„Best. Waar?”

„Op het plein maar,” vindt Lodewijk.

Het plein is midden in het dorpje. Dicht bij de kerk. En bij de school. En vlak bij het doktershuis.

Piet van de smid komt hard aanhollen. „Ik doe ook mee,” roept hij. „Wat spelen we?”

„Floep-krijgertje,” stelt Lodewijk voor. „Doen?”

„Goed.”

„Ik tel af,” zegt Piet. „Vuisten op.”

Ze houden hun vuisten omhoog. „Olke-bolke-riebe-solke, olke-bolke-knol.”

Dries krijgt een stoot tegen zijn vuist. Mooi, die is alvast weg.

„Olke-bolke-riebe-solke, olke-bolke-knol,” zegt Piet weer.

Nu heeft Lodewijk nog maar één vuist over.

Maar die ene raakt hij ook niet meer kwijt. „Jij bent 'em,” roept Piet. „Tellen tot tien, hoor.”

Weg rennen de jongens. Als Lodewijk vlak bij hen is en hen tik-

ken wil, spreiden ze hun armen wijd uit en roepen: „Floep.” Nu mag hij niet tikken.

Maar Dries is te laat. Hij wordt getikt. Nu moet hij de jongens zien te krijgen.

Ze rennen en draven het grote plein over. Ze springen over het hek van het schoolpleintje. Ze vliegen elkaar achterna om de schuur van Piets vader. Met hete wangen en schitterende ogen. Floep-krijgertje is een leuk spel. Een dol spel.

6. BIJ OUDE GEURT

Hijgend en blazend zitten de jongens op het hek van de school. Met bungelende benen rusten ze even uit van het gehol en gevlieg.

„Nu wat anders,” zegt Piet. „Ik ben zo vreselijk heet.”

Ja. Nu weer wat anders. Maar wat?

„Zullen we naar het bos gaan?” zegt Lodewijk.

„Ja,” roept Piet. „Jagertje spelen.”

„Nee, rovertje,” roept Lodewijk.

„Verstoppertje,” roept Dries.

Ja, verstoppertje in het bos. Dat is fijn. Het bos is groot. Er zijn zoveel mooie plaatsjes in, waar je je schuil kunt houden.

Daar gaan ze. Met grote stappen. Langs de school. Voorbij de kerk. Voorbij het doktershuis. Lodewijk kijkt naar boven, wanneer ze voorbij zijn huis komen. Hij ziet zijn vader voor een raam staan. Hij zwaait. De dokter wuift terug.

Dries kijkt naar één van de benedenvensters. Links en rechts van de voordeur zijn twee ramen. Voor dat ene staat. . . . een boeket bloemen. Zijn bloemen. De rozen van vader. Dries kijkt nog eens trots achterom.

„Gaan we eerst even drinken?” vraagt Piet. „Ik heb dorst.”

Ja, nu Piet het zegt, voelen de anderen ook hoe dorstig ze zijn.

„Bij wie?” vraagt Lodewijk.

Hij kijkt eens om zich heen. Hier zijn maar weinig huizen meer. „Bij oude Geurt,” roept Piet. „Die heeft een pomp. Kom maar. 't Mag best.”

Het huisje van oude Geurt staat aan een smal wegje. De beukenhaag is mooi recht geknipt. De groene pomp heeft een glimmend koperen knop. Oude Geurt staat de tuin te harken.

„Wat kom je doen, jongens?”

„Mogen we wat drinken?” vraagt Piet beleefd.

„Ga je gang maar. De kroes ligt bij de pomp.”

Dries beweegt de zwengel al. Jongens, wat gaat dat zwaar. Een straal water spettert op de gele keitjes.

Beurt om beurt drinken ze. Het water is heerlijk koud.

Dan zegt oude Geurt: „Kom eens hier, jongens. Ga maar even op de bank zitten.”

Nieuwsgierig kijken ze de oude man aan. Wat wil hij? En wat heeft hij in zijn hand? Papier? Gaat oude Geurt tekenen? Kan hij dat?

De jongens kijken naar het potlood, dat langzaam lijnen trekt. Een paar rechte. Een paar kromme.

Een kromme kop-, rug- en staartlijn. Een oog. En dan een oor.

„Wat heb ik nu?” vraagt Geurt olijk.

„Een muis,” zegt Piet.

„Een konijn,” roept Dries.

„Een eekhoorn,” raadt Lodewijk.

„Alle drie hebben jullie het een beetje goed,” lacht de oude Geurt.

„Ik kan deze beestjes heel gemakkelijk tekenen. Weet je wel waarom?”

En dan antwoordt Piet: „Omdat ze allemaal een spitse kop hebben.”

„Precies,” knikt Geurt. „Dit zijn allemaal knaagdieren. Maar . . . hoe komen ze aan zo'n spitse kop?”

Ja, dat weten de jongens niet.

„Dat komt, omdat knaagdieren maar twee tanden nodig hebben.

Daarom kan de mond zo smal zijn. Of zo spits. Knaagdieren hebben bóven twee tanden. En beneden ook maar twee. Wij hebben er veel meer. Daarom hebben wij zo'n brede mond. En weet je, wat bij die knaagdieren nu zo vreemd is? Die tanden blijven groeien. Hij moet dus zorgen dat ze niet te lang worden. Ze moeten steeds slijten. En daarom beweegt hij zijn snuitje gedurig. Hij móet knagen. En nu weet je meteen waarom een rat of een eekhoorn of een konijn een knaagdier wordt genoemd."

Geurt vouwt het papier op.

„Was dat nu niet aardig?" vraagt hij.

De jongens knikken.

„Ik ga weer harken, hoor," zegt de oude man. „Morgen is het zondag. Dan moet alles er keurig uitzien. Dag, jongens."

„Dag, Geurt," groeten de jongens vrolijk terug.

7. IN HET BOS

Ginds, aan het eind van het smalle weggetje, begint het bos.

„Doen wie 't eerste er is?" vraagt Piet.

Goed.

„Precies gelijk staan," zegt Lodewijk.

Daar staan ze. Het rechterbeen naar voren. Dries' blonde kuifje staat recht omhoog. Hij is de kleinste van de drie. Maar hij kan hard lopen.

„Eén, twee, drie. Af," commandeert Piet.

Ze schieten vooruit. Ze lopen zo hard ze kunnen.

Dries wint het. Hij valt neer op het zachte mos.

„Gewonnen," roept Dries. „Ik was er het eerst."

„Even uitblazen," hijgt Lodewijk.

In het bos is het koel en stil. De zonnestralen schijnen tussen de groene bladeren door. Op de bruine grond komen mooie lichtkringetjes.

De blaadjes krijgen fijne, lichte randjes. Een grote, zwarte kraai

vliegt geruisloos tussen de zware bomen door. Twee vogeltjes tierelieren ergens in een beukeboom. Een kleine, groene hagedis schuifelt over het warme bospaadje.

„Mooi is het hier,” denkt Dries. „Ik zou wel de hele middag zo willen liggen.”

Maar Piet roept al: „Nu gaan we verstoppertje spelen, hoor. Wie wil 'em zijn?”

„Aftellen,” zegt Lodewijk. Hij telt af.

Dries moet gaan zoeken. Met zijn gezicht tegen een dikke boom gaat hij tellen.

„Tien, twintig,” klinkt zijn stem door het stille bos.

Lodewijk en Piet sluipen weg. Ieder een verschillende kant op. Er zijn zoveel prachtige plekjes, waar je je verstoppen kunt.

Maar, waar is nu het mooiste plaatsje? Lodewijk kruipt eindelijk weg onder een paar dichte struiken. Piet verbergt zich achter de zware stam van een oude eik.

„Negentig, honderd, honderd tien. Wie niet weg is, is gezien. Ik kom,” klinkt de stem van Dries.

Dries' ogen kijken alle kanten uit. Ziet hij iets van de vriendjes? Een been? Of een hoofd? Nee. Hij hoort ook niets. Stil staan de bomen. De blaadjes ritselen heel, heel zacht. Verder is er geen geluid. Nu sluipt hij het bospad over. Schemert daar niet iets roods tussen die groene struiken? Is dat niet. . . . de rode bloes van Lodewijk?

Dries draaft over het mos. Ja, hoor. Dat is Lodewijk.

„Lodewijk gezien,” schalt zijn stem. En hij vliegt naar de dikke boom terug. Even aantikken.

Nu Piet nog.

Lodewijk zingt: „Blijf zitten waar je zit. En verroer je niet.”

Nee, Piet zal wel wijzer zijn. Hij maakt zich zo klein en smal mogelijk achter de zware stam. Zo nu en dan gluurt hij voorzichtig om het hoekje. Kijk die Dries eens zoeken. Hij loopt helemaal de verkeerde kant uit. Piet moet er zachtjes om lachen.

O wee. Dries draait zich plotseling om. Piet trekt vliegensvlug zijn hoofd terug.

Te laat.

„Gezien,” roept Dries. „Piet is ook gezien. Achter die boom. Kom er maar achter vandaan, jongetje.”

Nu heeft hij ze alle twee.

En Lodewijk is aan de beurt om te gaan zoeken.

Dries en Piet lopen op hun tenen weg. Dries vindt een prachtige plaats. Hij klimt onhoorbaar in een grote boom. En verstopt zich tussen de brede, zware takken.

„Hij vindt me nooit,” denkt Dries. „Wat zal hij lopen zoeken.”

„Ik kom,” klinkt het.

Ja, kom maar. Dries lacht in zijn vuistje. Mij vind je toch niet, jongetje.

Lodewijk zoekt. En zoekt. En speurt. Plotseling geeft hij een schreeuw. Piet is gevonden. Die zat achter een stapel omgehakte bomen.

Nu Dries nog.

„Blijf zitten waar je zit. En verroer je niet,” zingt Piet.

Dries gluurt tussen de takken door.

„Je bent helemaal koud, vriendje,” denkt Dries al grinnikend.

„Nog koud. Nu een beetje warmer.”

O, heeft Lodewijk hem gezien? Hij loopt recht op de boom af. Dries houdt zijn adem in. Nee, Lodewijk kijkt niet omhoog in de boom. Wel erachter. En dan . . . moet Dries plotseling vreselijk niezen . . .

„Hat-sjie, hat-sjie,” gaat het in de boom. „Hat-sjie.”

Lodewijk kijkt vlug omhoog. O, daar zit Dries. „Gezien,” roept hij vrolijk. „Dries is gezien.”

Dries laat zich langzaam uit de boom glijden.

„Jammer dat ik niezen moest,” moppert hij teleurgesteld. „Anders had je me nooit gevonden. Nooit.”

„Vast niet,” helpt Piet. „’t Was een fijn plaatsje.”

„Wie is 'em nu?” vraagt Dries.

„Ik,” zegt Piet. „Maar ik heb alweer zo'n dorst.” Dan gaan zijn ogen glinsteren. „Zullen we, . . . zullen we naar mijn grootmoeder gaan? Die heeft een winkeltje. En altijd is er limonade voor me.”

Limonade! Dries klakt met zijn tong. Hij heeft ook erge dorst.

„Doen?” roept Piet.

„Natuurlijk,” vindt Dries. „Natuurlijk, jô.”

Lodewijk wil weten waar die grootmoeder van Piet woont. Piets grootmoeder woont ver weg. Maar Piet weet wel een kortere weg. Door een verboden laantje! Het laantje van boer Sant.

8. HET LAANTJE VAN BOER SANT

De drie jongens lopen dwars door het bos. Ze komen bij een beekje. Er ligt een plank over. Een oude plank. Daar moeten ze even op dansen. O, wat kraakt die plank. 't Is griezelig en gevaarlijk en toch. . . . grappig.

Een eindje verder staat een boom. Een holle. Er zit een wespennest in. De wespen vliegen en gonzen.

Nieuwsgierig gaat Piet er naar toe.

„Niet doen,” waarschuwt Dries. „Pas op, jò. Die wespen zijn gevaarlijk. Ze hebben een angel. Daar steken ze mee. En ze verdedigen zich ermee. Ze kunnen er zelfs kleine diertjes mee doden. Want er zit een soort van gif in.”

Dries weet dat van vader.

„Brr, 't zijn echte griezels,” vindt Lodewijk. En hij loopt met een bocht om de gevaarlijke boom heen.

Piet vindt nog een paar late bosbessen. Lekker zijn die zure, blauwe besjes. Maar er groeien lang niet genoeg om zijn erge dorst te lessen.

En dan komen ze eindelijk bij het laantje. Het laantje van boer Sant. Het verboden laantje!

Er is een hoge paal bij de ingang. En op die paal een bordje met duidelijke letters.

„Verboden toegang”, staat erop. En nog meer woordjes.

De jongens staan stil. Ze kijken naar het bordje. Dan zien ze elkaar aan.

„Durf jij?” vraagt Lodewijk.

Lodewijk kijkt een beetje bang.

„Kom maar,” doet Piet groot. „Ik durf best. Als wij dit laantje

uit zijn, komen we op de grote weg. Nou, en dan zijn we zó bij mijn grootmoeder."

„En . . . als we nou niet door dit laantje gaan?" vraagt Lodewijk.

„Och jô, dan komen we er nooit," roept Piet ongeduldig uit.

„Want dan moeten we eerst het hele bos door. En dan is 't nog een eind lopen voor we op de grote weg zijn. Dat wordt veel te ver. En ik heb zo'n vreselijke dorst."

„Mijn tong is van leer," zucht Dries. Hij gluurt in het laantje. Het laantje van boer Sant. Dries kent hem wel een beetje. Boer Sant snauwt altijd. Hij is een brommerige, nare man.

„Nou, gaan we of gaan we niet?" vraagt Piet ongeduldig. „Ik ga." En Piet stapt het laantje al in.

„'t Mag niet," zegt Lodewijk nog.

Maar als Dries ook het verboden weggetje oploopt, gaat Lodewijk mee. Hij heeft ook grote trek in limonade. „Als we nu maar gauw bij die grootmoeder zijn, hoopt hij. Lodewijk vindt dit laantje helemaal niet leuk.

9. HET EEKHOORNTJE

Ze lopen achter elkaar. Piet voorop. Dan Dries. Dan Lodewijk. Het laantje is lang. Het heeft veel bochten. 't Is eigenlijk een echt akelig laantje. 't Kronkelt zo. Om iedere bocht kan boer Sant staan. En dan . . .

Plotseling laat Piet zich vallen.

„Kijk eens," fluistert hij opgewonden. „Kijk eens wat hier ligt." De jongens hurken neer. Wat heeft Piet gevonden? Ze kijken met grote, nieuwsgierige ogen.

In Piets hand ligt een diertje. 't Is heel klein. En kaal. Het maakt angstige, piepende geluidjes. En 't wriemelt en draait hulpeloos met zijn kopje.

„Een muis?" vraagt Lodewijk.

„Een knaagdier," roept Piet. „Kijk maar naar zijn spitse bek."

„'t Is een eekhoornjong," roept Dries opgewonden.

Ja, nu zien Piet en Lodewijk het ook.

„Hoe komt hij hier?” vraagt Lodewijk. Verbaasd kijkt hij omhoog. „k Zie nergens een nest.”

Nee, de beide andere jongens zien ook geen nest. Ook geen vader of moeder eekhoorn die naar een kind zoeken. De drie vergeten dat ze in het verboden laantje zijn. Ze denken niet meer aan boer Sant.

„Wat zullen we ermee doen?”

Piet kijkt zijn vriendjes aan.

„Laat maar liggen,” zegt Lodewijk. „Zo'n klein dier gaat toch dood.”

„Voeren met witbrood en melk,” oppert Piet.

„Gaat-ie nòg dood,” meent Lodewijk.

„Mag ik hem?” vraagt Dries.

„Wat ga je ermee doen?” vraagt Piet wantrouwend.

„Aan vader vragen of hij het beestje groot kan brengen,” antwoordt Dries vlug.

Hij denkt: „Vader weet zoveel van dieren af. Vader kan dat kleine diertje ook vast wel in leven houden. Vast wel.”

En . . . Dries vindt het vreselijk als dat kleine, levende hoopje dat daar in Piets hand ligt, dood zou moeten gaan. Dries houdt zoveel van dieren. Van bloemen en planten ook. Maar dieren léven. Dieren lopen of kruipen of vliegen. En ze maken geluiden. Het kleine eekhoortje ook. Het piept bang. Piept het om hulp? „Ik zal je wel helpen, hoor,” denkt Dries.

„Mag ik het beestje?” vraagt hij weer.

Gelukkig. Piet vindt het goed. Heel voorzichtig stopt Dries het diertje onder zijn bloes. Zo, nu zit het warm. En straks, straks zal vader wel zeggen wat het eten moet.

Dries is blij. Vreemd blij van binnen. Hij heeft het diertje mischien van de dood gered.

Dan . . . de struiken ritselen. Eerst zacht. Nu harder. Een paar ogen gluren. Boze ogen. Bittere ogen. Een grote, knoestige stok komt te voorschijn.

Een nijdige stem klinkt: „Wat is dat? Wie zijn jullie? Wat doen jullie in mijn laantje? Kom eens hier, kwajongens. Rekels! Hier, zeg ik je.”

10. O, VRESELIJK!

O, vreselijk!

De jongens worden bleek. Hun ogen worden groot van bangheid. Daar staat . . . boer Sant. De lange, magere, snauwerige boer. Ze geven een gil van schrik. Ze vliegen terug. Het laantje door. Naar het bos toe. Het bos in. Gauw. Daar pas zullen ze veilig zijn. Piet trekt zijn klompen uit. Nu kan hij harder lopen. Lodewijk holt voorop. Uit alle macht rent hij. Hij hijgt. Hij blaast. Zijn zij doet hem pijn. 't Geeft niet. Hij moet uit dat akelige laantje. Weg van die boer met zijn bulderstem. Weg van die dikke stok. En Dries?

Eén ogenblik staat hij, stijf van schrik. Dan . . . springt hij ook terug. En rent. En draaft de anderen achterna. Hij loopt wat hij lopen kan.

Uit zijn bloes rolt iets. Iets levends. Iets dat piept. Het rolt op een hoopje zachte bladeren. Dries merkt het niet. Boer Sant. Die vreselijke man. Bij een hoek van het kronkellaantje durft Dries even omkijken. Volgt de boer hem?

In de verte staat de lange, magere boer. Hij steekt een vuist in de hoogte. Zijn gezicht is lelijk van boosheid. Hij zwaait met zijn stok.

Hij schreeuwt: „Kom hier, als je durft. Waag het nog eens in mijn laan te komen. Kraken zal ik je. Kra-ken!”

In het bos, achter een paar struiken, wachten de vriendjes al. Als Dries hen ziet, laat hij zich hijgend op de grond vallen.

„Wat was-ie nijdig, hè?” grinnikt Piet.

„Ik ga er niet meer in,” zegt Lodewijk.

„Nu hebben we nog geen limonade,” moppert Piet. „Die lamme Sant ook.”

„Wat een nijdas,” zegt Dries. „Wat schold hij.”

En dan . . . ineens . . .

Dries voelt onder zijn bloes. Het eekhoornjong! 't Is . . . weg.

O, vreselijk! Hij geeft een schreeuw. En hij wordt bleek van schrik.

De andere jongens kijken hem verwonderd aan.

„Het eekhoortje is weg,” Dries' stem klinkt vreemd.

„Wat geeft dat nou,” zegt Lodewijk. „'t Was toch doodgegaan. Vast.”

Piet vindt het wel jammer. Maar hij zegt ook: „'t Was toch doodgegaan. Alle beesten gaan dood, wanneer ze zo vroeg bij de moeder vandaan zijn. Heus.”

Maar dit troost Dries niet.

Waar zou het diertje uit zijn bloes gevallen zijn? Toen hij die sprong maakte? Of onder het lopen? Zou boer Sant het gevonden hebben? En het doodgeslagen hebben met zijn dikke, harde stok? Zou hij het vertrappt hebben onder zijn ruwe, grove klomp? Dries heeft als hij daaraan denkt. Dat mag niet, o, dat mag niet. Zal hij het beetgepakt hebben met zijn lange, magere vingers? En het weggesmeten hebben?

Dries rilt even.

„Gaan jullie nog mee, jongens, naar mijn grootmoeder?” vraagt Piet. „Het bos door? En dan de grote weg op?”

„Ik niet,” antwoordt Lodewijk dadelijk. Hij heeft geen zin nog zo'n heel eind te moeten lopen. Maar dorst heeft hij wel. En erge dorst ook!

Piet heeft ook maar weinig lust meer de grote wandeling naar zijn grootmoeder te maken.

„De volgende week zaterdag maar,” denkt Piet. „En dan gaan we direct de weg op. Niet meer door het bos.”

Maar drinken móet hij. Drinken zal hij. Want zijn tong lijkt wel van leer.

Hij springt op.

„Gaan jullie mee? Drinken?”

„Bij wie?” Lodewijk springt ook op.

„Bij oude Geurt,” roept Piet. „Hij vindt het best goed. Hij is altijd aardig.”

„En misschien tekent hij ook wel weer iets voor ons,” hoopt Lodewijk.

Dries blijft zitten.

Hij wil wel mee met de jongens. Hij wil graag mee. Naar de pomp van oude Geurt. De pomp met . . . water. Hij heeft ook

vreselijke dorst. Even likt hij langs zijn lippen. Ze zijn kurkdroog. En zijn keel is ook zo droog.

Maar hij dóet het niet. Nee, hij gaat niet met Piet en Lodewijk mee.

Hij gaat weer terug. Naar het gevaarlijke laantje. In dat laantje ligt immers een klein, hulpeloos diertje. Hij wil het beestje zoeken.

„Nou, kom je nog?”

Piets stem klinkt ongeduldig.

Dries schudt zijn hoofd.

„Waarom niet, jô?”

„Ik,” Dries moet even slikken, „. . . het eekhoornjong. . . .”

„Is toch al dood,” beweert Lodewijk. „Toe nou, Dries, ga mee.”

„Nee.” Dries schudt zijn hoofd. Zijn stem klinkt heel beslist.

Piet en Lodewijk halen hun schouders op.

„Als de boer je ziet, neemt hij je mee,” waarschuwt Piet. „Ik ken hem wel, hoor. Hij is een echte nijdigerd.”

Dan draven Piet en Lodewijk het bospad op. Naar oude Geurt. Naar de pomp met. . . . water.

Dries kijkt zijn vriendjes na. Met verdrietige ogen. Nu is hij helemaal alleen in het stille, grote bos. Nu moet hij alleen het gevaarlijke laantje in. Maar. . . .

Dries gaat toch.

11. DRIES IS DAPPER

Nu schuifelt Dries door het laantje. Zijn hart klopt. Zijn ogen zijn groot. Die ogen kijken maar steeds naar de grond. Hij wil dat hulpeloze diertje vinden. Het móet.

Vader kan het best in leven houden. Vader weet veel van planten en bloemen. Maar ook van dieren. Hij heeft er dikke boeken over gelezen. Vader weet vast wel, hoe het eekhoorntje gevoed moet worden. Misschien wel met melk. Of met witbrood.

Langzaam sluipt Dries verder. Hij kijkt naar links. Dan naar rechts.

Stil. Wat is dat? Dries staat plotseling rechtop. Hoort hij wat? Hoort hij... de boer? Nee, de wind suizelt heel zacht door de bomen. 't Is of de bomen zachtjes met elkaar fluisteren. Verder is het stil. Stil en... bang.

Dries sluipt weer verder. Het laantje maakt een bocht.

Heel langzaam zoekt Dries. Zijn ogen slaan geen plekje over. Waar is het beestje nu? Is het er nog wel? Of is het weg? Dood? Nee, nee. Dat kan niet. Dat mag niet.

Nu maakt het laantje weer een bocht. De zon schijnt op het wegje. Maar het ligt er zo stil, zo griezelig stil. Geen blaadje beweegt. En toch is het alsof er iemand is. Of er ogen naar hem loeren. Boze, vijandige ogen. Of er iemand is die hem kwaad wil doen.

Wat is het wegje krom. En lang. Waren ze al zo ver toen de boer hen zag?

Dries speurt naar alle kanten. Links van het laantje groeien struiken. Aan de rechterkant liggen bladeren.

Be... weegt... zich daar iets onder die bruine bladerbos?

Dries ligt al op zijn knieën. En dan... hij kan wel juichen. Zijn ogen glanzen. Daar is het diertje. En het leeft nog. Het plept en draait nog met zijn klein, spits kopje.

Dries is zo blij. Zo blij. Voorzichtig pakt hij het in bei zijn handen.

„Nu zal ik beter op je passen, hoor,” fluistert hij. „Ik zal je niet weer laten vallen. Vast niet. Vast niet, hoor.”

En nu gauw ermee naar huis. Voor het te laat is. Gauw naar vader toe.

Met grote, blijde ogen loopt Dries terug. Hij durft niet te hollen. Als hij het eekhoortje toch weer zou laten vallen! Dan was het misschien dadelijk dood. Even streelt hij het warme, zachte lijfje. En dan...

12. HET BEESTJE IS GERED

Dan . . . is er opeens een grote, ruwe hand. Een magere hand met lange, kromme vingers. Die hand grijpt naar hem. Die hand kromt zich om zijn arm. En knijpt hem. En een stem snauwt: „Nou hèb ik je. Nou hèb ik je dan. Rekel. Kwaje aap. Wat doe je in mijn laantje, hè! En waar zijn die andere rekels?”

Dries kan niets zeggen. Zo schrikt hij. Tranen branden zijn ogen uit. Van pijn. En van schrik.

„Geef antwoord.”

Een stok zwaait wild voor Dries' ogen. Dan voelt hij harde slagen op zijn broek.

„Nou, wat doe je hier?” klinkt de driftige stem van boer Sant.

„Kom je om te stelen? De appels zijn anders nog niet rijp, aap.”

De boer lacht. Een akelig, grinnikend lachje.

„Ik heb . . . ik wou,” hakkelt Dries.

„En wat heb je daar in je handen?” snauwt de boer. „Heb je iets gevonden? Wat? Geef hier.”

De boer schudt en rukt wild aan Dries' arm.

„Laat los,” gilt Dries. O, zijn eekhoortje. De boer krijgt het niet. Nooit. Want dan . . .

Dries huivert. „Laat los,” gilt hij weer. Dries rukt. En wringt zich wild om los te komen. Hij kan zijn handen niet gebruiken. Dan schopt hij. Hij raakt de klomp van de boer.

Schrikt de boer een ogenblik? Even wordt de stijve greep om Dries' arm lossen. Dan . . .

Dries rukt zich los. Hij duikt in elkaar. Veert weer op. En schiet weg. Zo hard hij kan. Het laantje uit. Het bos in. Voorbij het huisje van oude Geurt. Het huis van de dokter voorbij. Het dorpsplein over. Daar . . . daar is zijn huis. Zijn eigen, veilige huis. Daar is ook vader. En het beestje . . . is gered!

Dries' grote, blauwe ogen kijken, warm van medelijden, naar het zachte hoopje in zijn vuile jongenshanden.

13. WAAR IS NUMMER TWEE?

Bloemist De Boer heeft de tuin keurig aangeharkt. Er ligt geen blaadje meer. Geen takje. Al het gereedschap staat netjes in de schuur.

Hij kijkt een beetje trots naar de grote, verzorgde tuin. Morgen is het zondag. „Dan moet alles er keurig uitzien,” mompelt hij tevreden.

Hoe laat is het? Halfzes slaat juist de klok in de toren van de oude dorpskerk.

Halfzes. Etenstijd dus bijna.

„Waar zijn de kinderen toch?” peinst vader, als hij nog even de tuin doorwandelt. „Ik heb Dientje en Dries de hele middag niet gezien. Zeker aan het spelen.”

Vader loopt de weg even op. Daar komt Dientje al aanhollen. Met rode wangen en wapperende vlechten.

„O, vader, we hebben zo fijn gespeeld.”

„Mooi,” lacht vader. „En waar is je broertje? Heeft hij ook met jullie gespeeld?”

„Nee, vader. Eerst was hij op het plein. Met Lodewijk en Piet.”

„Hij zal zo wel komen,” denkt vader.

Met huppelend Dientje aan zijn hand stapt vader de tuin weer in.

Moeder dekt de tafel. Zo, de boterhammen zijn gesneden. Ook ligt er op ieder bordje een krentenboterham. Een dikke. Dat is de zaterdagavondtraktatie. Moeder glimlacht even. Nu nog de bekers met melk vullen. En het lichtje met de pruttelende koffiekann in het midden op de tafel zetten.

„Waar zouden de kinderen zijn?” denkt moeder. „Ik heb ze de hele middag niet gehoord. Zeker aan het spelen.”

Moeder gaat de keuken uit. Ze wil even op de weg zien.

Moeder heeft graag dat de kinderen op tijd thuis zijn. Vader wil dat ook. Hij zegt altijd: „Orde en regel moeten er zijn in huis.”

En daar is moeder het helemaal mee eens.

Als ze buiten is, komen juist vader en Dientje de tuin in.

„Dat is er vast één,” zegt moeder vrolijk. „Waar is nummer twee?”

„Nummer twee heeft zeker geen honger,” zegt vader. „Maar wij gaan vast eten, vrouw. ’t Is zes uur. Etenstijd.”

„Vreemd,” denkt moeder. „Heel vreemd dat Dries er niet is. ’s Zaterdagsmiddags is hij nooit te laat. Hij houdt zoveel van die dikke krentenboterham. Er zal toch niets gebeurd zijn?”

Moeder loopt een eindje de weg op. Er gaan een paar fietsen voorbij. Ook een bromfiets, met veel lawaai. Maar geen Dries.

Stil gaat moeder aan tafel zitten. Vader buigt zijn hoofd. Vader bidt hardop om een zegen over deze maaltijd.

Dan bidt Dientje haar gebedje. Vader en moeder wachten rustig en eerbiedig tot zij klaar is.

14. EN DAN GEBEURT ER ZO IETS MOOIS

Plotseling gaat de keukendeur open. Er klinkt gestommel van klompen. En dan staat Dries bij de tafel.

Met rode ogen. In een vuil gezicht. Rode, behuilde ogen die toch blij kijken.

„Je bent te laat,” zegt vader stroef. „Ga maar gauw zitten.”

Maar moeder vraagt verschrikt: „Wat is er gebeurd? Wat zie je er uit? En. . . . heb je gehuild?”

Dries schudt zijn hoofd. „Ik. . . . nee. . . .”

Dan legt hij zo maar iets neer op het schone tafellaken. Iets kleins; iets dat kaal is. En zich een beetje beweegt.

„Een beest,” gilt Dientje. En ze springt op van haar stoel. „Een beest. Moeder. . . .”

„Mijn schone tafellaken,” zegt moeder verwijtend. „Neem weg dat dier, Dries. Dadelijk.”

Vader kijkt ook naar dat kale hoopje. Zijn ogen worden groot. Hij buigt zich dieper over het beestje heen.

„Een eekhoornjong,” roept vader verwonderd. „Hoe kom je daaraan?”

Dries slikt een paar keer. Het is zo'n lang verhaal. Waar moet hij beginnen?

„Je hebt het toch niet uit een nest gehaald?” vraagt vader streng.

„Nee, vader,” hakkelt Dries, „ik... vond... het.”

„Waar?”

„In het laantje van boer Sant,” fluistert Dries. En nu komen de tranen weer in zijn ogen. Hij voelt eens aan zijn arm. Dan ziet moeder de blauwe plekken die erop gekomen zijn.

„Wie heeft dat gedaan?” vraagt moeder verschrikt en verontwaardigd.

„De boer, moeder.”

„Was je soms in het verboden laantje?” vraagt vader.

Dries geeft geen antwoord. Hij buigt zijn hoofd.

„Vertel op,” zegt vader. „En een beetje vlug.”

Dan moet Dries wel vertellen. Dat ze zo'n dorst hadden. En dat Piets grootmoeder altijd limonade heeft.

„Maar die woont aan de grote weg. En toen....”

„Toen dachten jullie, we gaan maar gauw door het verboden laantje,” zegt vader. „Maar boer Sant snapte jullie. En daar vond je het diertje?”

„Ja, vader. Maar ik verloor het weer. En toen.... en.... toen....”

Vader kijkt eens naar het eekhoortje. Dan naar Dries.

Hij begrijpt dat Dries nog veel te vertellen heeft. Dat het een lang verhaal wordt.

„Maar eerst moet het eekhoornjong geholpen,” denkt vader. „Anders gaat het dood. Vast.”

Het is stil in de keuken. Vader zit te denken. Dan ineens springt hij op. Hij pakt het beestje en zegt: „Straks maar eten, moeder. Gaan jullie mee naar de schuur? Allemaal?”

Dries loopt achter vader aan. Is vader niet boos? En wat gaat er nu gebeuren met het eekhoortje?

In de schuur, bij de poesemand, knielt vader neer. Heel voorzichtig legt hij het eekhoornjong bij moeder poes. Vlak naast het kleine poesekind.

Dan staat vader stil te kijken. Moeder gluurt over Dries' schouder. Dientje en Dries kijken nieuwsgierig wat poes nu wel zal doen. En dan gebeurt er zo iets moois!

Iets wat voor de mensen, die ernaar kijken, heel bijzonder is. Heel vreemd ook. Maar voor de natuur van poes gewoon. Vanzelfsprekend.

Poes neemt het eekhoortje dadelijk aan als haar eigen kind. Het mag bij haar drinken. Net als Moortje.

Vader zegt blij: „Nu is de eekhoorn gered. Het krijgt zo volop voedsel. Poes heeft genoeg. Ze heeft zelf maar één kleintje. En

nu gaan wij ook eten. Ik heb trek in een kop koffie. Straks vertel je maar alles, Dries.”

„Gauw je handen en je gezicht wassen,” zegt moeder. „En dan aan de krentenboterham.”

15. EEN MENS ZONDER GOD IS ARM

Vader en Dries zitten op de bank voor het huis. Moeder wast af. En Dientje helpt met drogen.

Schuw kijkt Dries naar vader op. Is vader boos op hem? Moeder is een beetje boos op boer Sant. Dat zag Dries, toen ze naar de blauwe plekken keek. Niet op hem. Maar vader? Toen hij zei dat de boer een gemene man was, toen keek vader zo.

Vader steekt langzaam zijn pijp op. Er dwarrelen kringetjes rook door de lucht. Blauwe kringetjes. Dries kijkt ze na. Vader doet een paar trekjes. Dan zegt hij langzaam:

„Je hebt het leven van een beest gered. Dat was flink. Dat was dapper. De andere jongens gingen weg. Die durfden niet meer. Jij wel. Dat vind ik heel flink van je.”

Dries wordt rood. Hij wordt zo blij van binnen. Zo blij dat vader hem prijst.

„Maar,” zegt vader, „je ging in een verboden laantje. Dat was fout. Dat was verkeerd. Die grond is van boer Sant. Hij heeft het volste recht om de mensen die daar lopen weg te jagen. Je mag daar niet komen. Er staat trouwens een bordje. Jij kunt best lezen wat er opstaat.”

Dries buigt zijn hoofd.

„Nu zet je nooit meer één stap in dat laantje,” gaat vader verder.

„Geen stap meer. Beloof je me dat?”

Dries kijkt vader met zijn blauwe ogen ernstig aan.

„Ja, vader.”

„Hånd erop.”

Dries legt zijn kleine hand in de grote hand van vader.

„Mooi. Dat is dus in orde,” zegt vader tevreden. En hij doet weer eens een trekje aan zijn pijp.

„Nu ga ik je iets vertellen van boer Sant,” zegt vader na een poosje.

„Jij noemde hem gemeen omdat hij je kneep. Jij wilde hem schoppen om los te komen. Je bent kwaad op hem. Dat begrijp ik wel. Maar . . . 't is toch verkeerd. Je mag geen kwaad met kwaad vergelden. En jij wou eigenlijk de boer nog wel eens graag te pakken nemen, hè?”

Dries geeft geen antwoord. Hij wordt vuurrood. Vader zwijgt even. Moeder komt ook op de bank zitten. Zij gaat breien. Tik, tik, doen de naalden.

„Boer Sant is nu een lastige man,” gaat vader verder. „Hard, verbitterd. Maar zo was hij vroeger niet. Een jaar geleden is er iets ergs gebeurd. Iets dat zijn leven helemaal veranderd heeft. Boer Sant had een vrouw. En een dochtertje. Een lief, vrolijk meisje van vijf jaar. Op zekere dag ging de boerin op de bromfiets naar de stad. Het meisje mocht achterop zitten. Op de heenweg ging alles goed. Maar op de terugweg. . . .”

Vader houdt even op.

„Ze werden aangereden. En beiden zijn overleden. Nu kun je wel begrijpen, waarom de boer veranderd is.”

Moeder zegt: „Maar hij hoefde Dries toch niet zo te knijpen?” En moeders ogen kijken nog verontwaardigd.

„Nee,” antwoordt vader, „natuurlijk niet. Maar hij is door het lijden en het verdriet hard geworden. Hij kan dit leed niet aannemen als uit Gods hand. Dat is ook moeilijk. Daar is veel genade voor nodig. Maar . . . het moet toch.”

Vader zucht.

Hij denkt aan de keren dat hij bij boer Sant op bezoek is geweest. Maar het lijkt wel of de boer steeds harder wordt. En bitterder. Vader weet ook wel dat hij met prâten niet meer helpen kan. Alleen met bidden om genade voor de boer.

Als Dries dat droeve verhaal hoort, zegt hij opeens: „Dan ben ik ook niet meer boos op hem, vader.”

„Dat is goed, jongen! Dat is best.”

En moeder zegt: „Met al zijn geld en land is de boer dan toch eigenlijk arm. . . . Ik zie hem ook bijna nooit meer in de kerk.”

Vader stopt opnieuw zijn pijp. „Nee. Dat is droevig,” zegt vader.

„Ik leerde vroeger eens een versje. Hoe was dat ook weer?”

Vader denkt. Er komen veel rimpels in zijn voorhoofd.

„Ja,” zegt hij, „ik weet het nu alweer.”

En dan zegt vader op:

„Kom ga te zamen naar de kerk,
Ons lied weerklinke blij en sterk.
Want God is 't die ons leven leidt,
Door zonneschijn en donkerheid.

Dat vergeten we maar al te vaak. En een mens zonder God is arm. Is een verloren mens!”

Dries kijkt vader met grote ogen aan. Hij vindt zijn vader knap; erg knap. Vader kent ook versjes; net als mevrouw van de dokter.

In zijn hart komt een ander gevoel voor boer Sant. Medelijden heeft hij nu met die boze, bittere man.

16. IK VIND JOU EEN DAPPERE JONGEN

Het tuinhekje klapt open. Oude Geurt stapt naar de bank. Vader maakt verheugd plaats.

„Kom er maar bij zitten,” zegt vader lachend. „Plaats genoeg.” Moeder gaat gauw een kopje koffie zetten.

Oude Geurt steekt rustig zijn pijpje op. Dries mag de lucifer uitblazen.

Pff – uit is het vlammetje.

„Goed gedaan,” zegt de oude man. „Maar wat je vanmiddag hebt gedaan, was ook goed.”

Dries kijkt de oude man met grote ogen aan.

Hoe weet Geurt dat? Heeft hij hem gezien?

„Ja, ja,” lacht Geurt, „ik weet niet alles! Maar wel dat jij teruggegaan bent om een jong beestje te zoeken.”

„Hoe weet. . . . u?” vraagt Dries verlegen.

„Lodewijk en Piet kwamen weer bij me drinken,” vertelt Geurt.

„Maar jij was er niet bij. Dat vond ik vreemd. En toen ik naar jou vroeg, deden de jongens een beetje raar. Nou, ik heb op het laatst toch het hele geval gehoord. En ik vind jou een dappere jongen. Geef me een hand.”

Verlegen geeft Dries de oude man zijn hand.

„Heb je het diertje nog gevonden?” vraagt Geurt.

En dan moet Dries weer alles vertellen.

Het blijft een poosje stil op de bank.

„Wat heb je nu met het eekhoortje gedaan?” vraagt Geurt.

Vader zegt: „Ga maar eens mee. Dat zal ik u laten zien.”

Met z'n drieën lopen ze naar de schuur. Het eekhoortje en het kleine poesje liggen dicht naast elkaar. Ze hebben genoeg gedronken en slapen nu rustig.

„Wel,” zegt Geurt verbaasd, „dat is aardig. Nu heeft poes er weer een kleintje bij gekregen. En de kleine pluimstaart blijft op deze manier wel in leven. Wonderlijk is het toch in de natuur.”

Vader knikt en zegt langzaam:

„Wij vinden het wonderlijk. Maar het is misschien iets vanzelfsprekends.”

„Men moet zijn naaste helpen, heeft poes zeker gedacht,” lacht Geurt.

„Ik heb eens gelezen,” gaat hij verder als ze weer op de bank zitten, „dat er leeuwen en tijgers groot geworden zijn in een hondehok. En dat een paardeveulentje een giraffemoeder kreeg. En ik heb ook wel eens gehoord dat een kip jonge fazantjes vertroetelde. Dus waarom een poes geen eekhoortje?”

„Mag ik de eekhoorn houden, vader?” vraagt Dries.
„Ik weet het niet,” zegt vader. „Het lijkt mij het beste om hem
weer naar het bos te brengen, zodra hij groot genoeg is.”
Dries kijkt vader teleurgesteld aan.
„Je hebt Moortje toch al,” zegt vader.
„Ja, maar ik wou ook Pluimpje zo heel graag houden.”

„Je weet in ieder geval al een naam voor het beest,” lacht vader.
En Geurts oude ogen lachen ook.
Moeder komt met een blad vol kopjes. Kopjes met koffie voor de
grote mensen. Kopjes met chocolademelk voor de kinderen.
Dientje ruikt de chocola zeker al. Ze komt vlug aanlopen.
Dan krijgen ze ook allemaal een biscuitje. En Dientje krijgt nog
meer. Eerst een bruine bal. En dan de helft van een reep. De
reep is heel zacht geworden. Maar daarom smaakt hij toch nog
heel lekker.

Geurt zit tevreden rond te kijken.

„Wat hebben we het goed,” zegt hij dankbaar. „Een lekker kopje koffie.” Hij glimlacht eens tegen moeder. „En een pijp tabak.”

„En. . . . morgen is het weer zondag. Dan mogen we weer naar de kerk. Een groot voorrecht, als je zo oud bent en dan nog gezond genoeg om te mogen opgaan met de gemeente. Naar des Heren huis.”

„Zo is het,” knikt vader. „Dachten alle mensen er maar zo over.” De grote mensen denken aan boer Sant.

Dientje en Dries mogen nog even spelen. Rond de grote boom in het grasveldje rennen ze elkaar achterna. Tot moeder roept dat het tijd is om gewassen te worden.

17. MOORTJE EN PLUIMPJE

Dries ligt schoon gewassen in bed. Moeder heeft hem toegedekt. Dan legt ze zijn zondagse kleren op de stoel. Even gaat moeder nog bij hem zitten. De torenklok slaat acht uur. „Ben je niet meer boos op de boer?” vraagt moeder. „Heus niet?”

Dries voelt eens aan de blauwe plek. Maar boos. . . . „Nee, moeder.”

„Dan is 't goed,” zegt moeder. „Ik was ook even kwaad, hoor. Maar dat was niet goed van me. Boer Sant is een zondig mens. Maar wij zijn ook zondige mensen. De Here in de hemel vergeeft ons onze zonden. Wij moeten dit boer Sant ook vergeven. Hij is eigenlijk ook maar een stakker.”

Moeder geeft Dries een kus. Ze strijkt eens over zijn blonde kuifje.

„Vond mevrouw van de dokter de rozen mooi?” vraagt moeder, terwijl ze opstaat.

„Ja, moeder. Ze zei ook een versje op.”

„Wat voor versje?” vraagt moeder.

Maar dat weet Dries niet meer.

Moeder gaat weer naar beneden. Dries kruipt weg onder de deken. 't Is heel stil in het kamertje. Dries vouwt eerbiedig zijn handen. Als hij zijn avondgebedje heeft opgezegd, bidt hij nog even verder. Eerst om vergeving voor zijn kwaad.

Dan dankt Dries de Here dat hij het beestje gevonden heeft. En dan vraagt hij of de Here boer Sant anders maken wil.

Hij weet niet hoe hij het zeggen moet. Maar de Here begrijpt het vast wel. Dat vertrouwt Dries met heel zijn hart.

Dan is het nacht. Heel het dorpje slaapt. Nergens is er meer licht op.

In de schuur van bloemist De Boer slapen drie dieren. Eén groot dier. En twee kleine beestjes. Eén met een glanzend, zwart vellekje. Het andere is nog kaal. Ze liggen warm en veilig in een vertrouwd nestje. En niemand is er die hen kwaad zal doen. En morgen zal er weer een jongetje met grote, blijde ogen gaan kijken. Naar Moortje, het zwarte poesje. Naar Pluimpje, het kale eekhoortje.

18. ZONDAGMORGEN

Het is zondagmorgen. En de kerk gaat uit. Wijd zet de koster de grote deuren open. Langzaam komen de mensen uit de oude, grote kerk.

Moeder loopt met juffrouw Fliiek. Die doet het huishouden van boer Sant.

Dientje en Dries hebben ieder een pepermunt van de juffrouw gekregen. Een dikke. Knabbelend lopen ze achter moeder het kerkpad over.

Kijk, daar staan Lodewijk en Piet ook. Als die twee Dries zien, schieten ze op hem af.

„Heb je het beest nog gevonden?” vraagt Piet. Hij schaamt zich dat hij Dries alleen heeft laten gaan. Dat hij en Lodewijk water

gingen drinken en hun vriendje helemaal alleen achterlieten. Lodewijk kijkt een beetje verlegen. Hij voelt zich zeker ook wat schuldig.

Als Dries vertelt heeft, vraagt Piet: „Mogen wij hem zien? Vanmiddag?” Zijn ogen glunderen.

Dries denkt dat vader en moeder het wel goed zullen vinden. Hij knikt.

„Tot vanmiddag dan,” zegt Dries.

„Ja, tot vanmiddag,” roepen Piet en Lodewijk. „Dag.”

„Daaag,” roepen Dries en Dientje.

Juffrouw Fliet loopt met moeder mee tot het tuinhekje van de bloemisterij. Vader komt er ook bij staan.

Moeder vraagt: „We gaan koffie drinken. Drinkt u een kopje mee, juffrouw? Ik heb ze al klaar.”

„Graag een andere keer,” antwoordt de juffrouw. „Vandaag maar niet. Boer Sant is jarig. Hij wil er geen feest van maken. Maar ik wil niet dat hij nu alleen koffie zit te drinken.”

Nee, dat begrijpt moeder best.

Juffrouw Fliet stapt nu vlug de weg op. Het is nog een heel eind naar de boerderij.

Ze zitten weer buiten. Op de bank. Vader, Dientje en Dries. Vader heeft het tuintafeltje uit de schuur gehaald. En de gemakkelijke rieten stoel. Daar gaat moeder straks in zitten. Dat is moeders stoel.

Moeder komt aanlopen. Ze draagt een blad met kopjes. Kopjes met koffie. Er staat ook een trommeltje op het blad.

Dientje mag rondgaan met het trommeltje. Vlug kijkt ze er even in. Mm, van die lekkere, dikke koekjes, ziet ze.

Dries eet zijn koekje. Hij is zó stil dat het vader en moeder opvalt.

„Scheelt er wat aan, jong?” vraagt vader.

Dries kijkt naar het blauwe wolkje rook, dat langzaam omhoog kringelt uit vaders sigaar.

Hij krijgt een kleur en antwoordt bedeesd: „Boer Sant is jarig.”
„Ja,” zegt vader, „dat heb ik ook gehoord.”
„Ik . . . ,” zegt Dries, en dan houdt hij op.
Nu kijken ze allemaal naar hem. Hij wordt er verlegen van.
„Zeg het maar,” helpt moeder. „Vertel maar rustig wat je op je hart hebt.”
„Ik . . . ik wou . . . bloemen brengen naar de boer.”
Nu durft Dries helemaal niet meer kijken. Zullen vader en moeder het raar vinden? En hem misschien . . . uitlachen?
Het blijft een poosje stil.
Dan vraagt vader: „Hoe kom je daar zo bij?”
„Ik,” stottert Dries, „. . . de boer. Hij is zo alleen. En ik . . . was . . . zo boos op hem. En . . .”
Verlegen kijkt hij vader aan. Begrijpt vader het nog niet?
Vader trekt eens aan zijn sigaar. Hij ziet er nu uit of hij nadenkt.
Dan knikt hij Dries toe.
„Ik vind het best, hoor.”
En moeder zegt: „Ik vind jou een lieve jongen.”
„Ga maar mee de tuin in.” Vader staat al op. „Even de bloemenschaar halen.”
Knip, knip, gaat het nu in de rozentuin. Voorzichtig legt vader een paar donkerrode rozen op de bank. Dan schikt hij er gele tussen. Theerozen. Het wordt een prachtig boeket.
„De doornen moeten eraf,” glimlacht vader. En hij verwijdert ze.
Nu kan Dries het boeket gemakkelijk vasthouden.
Moeder wikkelt de bos in een groot papier.
„Ga je met Dries mee, Dientje?” vraagt moeder.
Maar Dientje blijft liever thuis. Ze gaat met de poppen spelen.
En . . . Dientje is bang voor boer Sant. Ze vindt hem een griezelige, nare man.
Ze durft niet naar de boerderij. O nee, ze durft niet. Maar dat zegt ze niet, hoor.

19. BIJ BOER SANT

Dries loopt over de zonnige weg.

Het ziet er wel wonderlijk uit binnen in hem. Hij is blij. Blij dat hij die eenzame, verdrietige man iets brengen mag. Maar ook nog bang. Bang voor de harde ogen. De boze, norske stem. En toch gaat hij. De lange weg af. Tot het kruispunt waar de handwijzer staat. Dan linksaf het zandpad in. Nu is hij gauw bij de boerderij. Als Dries het rieten dak ziet met de plekjes groen mos erop, gaat hij langzamer lopen. Nòg langzamer. Stap.... voor.... stap. Hij kijkt schuw naar de boerderij.

De zon blikkert op de ruiten. Er zijn drie ramen links van de deur. En twee rechts. Achter welk raam zou de boer zitten? Aarzelend stapt Dries het erf over. Het erf ligt stil en verlaten. Dries moet even diep ademhalen.

Dan.... stapt.... hij.... naar.... de.... deur! En.... belt! Juffrouw Fliet doet dadelijk open.

„Dries van de bloemist,” roept ze. Een beetje verwonderd kijkt ze naar het grote, mooie boeket.

„Voor.... de boer,” hakkelt Dries.

„Kom maar binnen,” zegt de juffrouw vriendelijk. „Geef ze zelf maar aan de jarige.”

In de grote kamer, de kamer met de drie ramen, zit boer Sant. 't Is de mooie kamer. Daar zit de boer alleen 's zondags in. Zijn magere hand met de lange vingers ligt op tafel. Een kop koffie staat voor hem.

Als de deur opengaat, kijkt hij op. Dries ziet zijn ogen. Harde ogen. Ook.... verdrietige ogen. En dan....

Plotseling is Dries niet bang meer. Hij loopt flink op boer Sant toe en zegt: „Voor u. Omdat u jarig bent.”

De boer trekt verbaasd zijn wenkbrauwen op. Hij heeft geen bloemen besteld! Heeft juffrouw Fliet die rozen gekocht?

Juffrouw Fliet begrijpt plotseling wat de boer denkt.

Vlug zegt ze: „Zijn die van vader en moeder, Dries? Dat is aardig. Dat is heel aardig, hoor.”

En dan vertelt ze de boer dat ze vanmorgen aan de moeder van Dries gezegd heeft dat het vandaag de verjaardag van de boer is.

„Dank je wel,” bromt de boer. „Zet ze maar in een vaas, juffrouw. En ga jij eens op die stoel zitten.”

Als de bloemen, de prachtige rozen, op tafel staan te geuren, kijkt de boer er lang naar.

„Mooi,” zegt hij na een poosje. „Bedank je vader, jongen.”

Dries krijgt een kopje koffie. En een grote plak koek. Op de koek zitten dikke suikerklonten. En grote, groene stukken sukade. Wat smaakt die koek ver-ruk-ke-lijk!

Het is weer stil in de mooie kamer. Zo nu en dan drinkt de boer van zijn koffie. Juffrouw Fliet ruikt eens aan de rozen.

„Heerlijk,” zegt ze. „Wat zijn bloemen toch mooi. Wat geeft de Here ons veel in bloemen en planten.”

De boer zegt niets.

Dries krijgt nog een plak koek.

„Op één been kun je niet lopen,” lacht de juffrouw.

Plotseling vraagt de boer: „Wat heb je gisteren gevonden in mijn laantje?”

Dries wordt vuurrood van schrik. Bijna laat hij zijn koek vallen.

„Een eekhoornjong, boer.”

Zijn stem klinkt schor. Bang kijken zijn ogen. Zal de boer het willen hebben? Omdat het in zijn laantje lag? Zou hij zijn lieve, kleine Pluimpje moeten geven aan boer Sant?

„Is het al dood?” vraagt de boer.

O, gelukkig. Zijn stem is niet meer zo nors. Hij kijkt ook niet boos.

Dan vertelt Dries alles van moeder poes.

„Zo.”

De boer knikt eens.

En Dries zegt plotseling: „Ik zal niet meer in het laantje komen, boer.”

Lacht het even in de ogen van boer Sant?

„'t Is goed,” klinkt dan zijn stem. „Houd je veel van dieren?”

„Ja, boer.” De ogen van Dries glanzen.

„Kom dan eens mee.”

De boer stapt de kamer uit. Dries volgt hem door de gang naar de schuur. Daar staat een grote mand.

„Pluut heeft jongen,” zegt de boer. „Zes. Wil jij er één hebben?”

Ol Dries kijkt met grote ogen naar de mand.

Zes grappige, kleine hondjes wriemelen door elkaar. Ze grommen. En trekken zulke rare snuitjes. Ze hebben kleine, ronde kopjes die precies op elkaar lijken.

„Kies er maar één uit,” zegt boer Sant.

Dat vindt Dries vreselijk moeilijk. Hij kijkt. En zoekt. Maar eindelijk weet Dries het toch.

„Dat bruine hondje, boer,” en hij wijst naar een van de kleine beestjes. „Alstublieft dat bruine.”

„Dat is dan voor jou,” zegt de boer. „Kom het van de week maar halen. Zaterdag. Nu mag het nog niet van de moeder af.”

Dries kan wel springen van blijdschap. „Dank u wel, boer. Dank u wel.”

„'t Is goed, hoor,” zegt de boer. En hij glimlacht even.

Dries draaft het erf af. De zandweg op. Naar huis. Hij heeft zoveel te vertellen. En hij is zo blij.

De boer is niet meer boos. Nee, hij is aardig. Dat zal hij vanmiddag ook aan Piet en Lodewijk vertellen.

„En nu heb ik ook een hondje. Nu heb ik drie dieren. Moortje. En Pluimpje. En het hondje? Ja, dat moet ook een naam hebben.”

Dries kijkt plotseling ernstig. Zo moet hij denken over een honden naam.

Maar . . . ineens weet hij het! Natuurlijk, het hondje krijgt zijn moeders naam. Het zal ook Pluut heten!

Dan draaft hij weer door. Het kruispunt voorbij. De weg op.
Naar huis!

Als Dries alles verteld heeft aan vader en moeder vraagt hij:
„Mag ik Pluut hebben, vader?”

„Je krijgt een hele dierenverzameling,” lacht vader. „Maar er is hier ruimte genoeg voor de nieuwe aanwinst. En ik ben blij dat je zoveel van dieren houdt.”

Moeder zegt: „’t Is aardig van boer Sant om jou een hondje te geven. Na de middagdienst gaan vader en ik hem even feliciteren. Dan zal ik hem ervoor bedanken. En,” gaat moeder ernstig verder, „ik hoop zo dat de bitterheid over het leed weggaat uit zijn hart. En hij weer zijn Heiland en Verlosser vinden mag.”

Vader knikt. Moeder gaat tafeldekken. En Dries en Dientje hollen naar de schuur. Nog even de diertjes zien.

Dientje zegt: „Pluimpje is al gegroeid. Zie je wel?”

Dries ziet er niets van. Maar zijn ogen glunderen. Hij ziet wel dat Pluimpje ook zijn buikje vol krijgt. Net zoals zijn broertje Moortje!

INHOUD

	Blz.
1. Poes heeft een kleintje	5
2. Verstoppertje spelen	6
3. Vader vertelt	8
4. Boodschappen doen	10
5. Krijgertje spelen	11
6. Bij oude Geurt	14
7. In het bos	16
8. Het laantje van boer Sant	20
9. Het eekhoortje	21
10. O, vreselijk!	23
11. Dries is dapper	26
12. Het beestje is gered	28
13. Waar is nummer twee?	29
14. En dan gebeurt er zo iets moois	30
15. Een mens zonder God is arm	33
16. Ik vind jou een dappere jongen	35
17. Moortje en Pluimpje	38
18. Zondagmorgen	39
19. Bij boer Sant	42